

Мюшерінтъ му слѣпо му ся покорявахъ и го слушахъ. А този-ка Чолакъ-Маноль бѣше единъ драсъ и снаженъ като Крали Марко, челото му широко като канаръ на който дивытъ му и промѣсили вѣжды приличахъ на дивы шубрацы що растгъ по канарытъ. Имаше гърди много широки и плещи Крали-Марковски. Краката му бѣхъ чудовищны, и ръцѣтъ му по пѣстрени съ черны набоды които прѣдставяхъ рыбы, змѣи, и орелъ съ двѣ главы, бѣхъ всякога и зимъ и лѣтъ запрѣтижты. Оставямы на странъ вълнестытъ му като горъ гърды и диво разрошванытъ му криво засукваны мустакы.

Бѣше толкози якъ щото съ единъ юмрукъ можаше да свали долу челоуѣка мъртавъ, да строши дървенъ масъ и да дигне съ деснятъ си ржкъ дванадесетъ столове отъ оръхово дърво.

Но лѣвата му ржка бѣше клосна.

Казахмы че кафенето му имаше единъ залъ и двѣ прилежащы стан. Но знаеше ся че когато ся отворило кафенето най-напрѣдъ имало само еднъ залъ, а че подиръ ѣхъ подраздѣлилъ на три отдѣленія единъ архытектонъ Италианецъ, който въ сѣщото врѣме можѣ да научи Чолакъ-Маноля и на нѣколко италиенскы. А тази сполука бѣше много спомогнала за да умножи дружбѣтъ на Чолакъ-Маноля къмъ италианеца.

Чолакъ-Маноль храняше, обличаше италианецътъ си архытектонъ и пригодяваше му до колкото можаше.

Той са казуваше Юсифъ.

Събытіята на 1848 бѣхъ го докарали да ся удалечи отъ бащинѣтъ си земѣ съ толкози другы.

Злочестынытъ и лишеныта, или по-добрѣ и по-чисто казано, гладътъ бѣше го накаралъ единъ день да влѣзе въ Новачковото кафене.

Чолакъ-Маноль, като ся научи на скоро за мѣстното